

Modtageren de almindelige med Fattighjælps Modtagelse forbundne Virkninger, medmindre han har fremført vitterlig urigtige Oplysninger om sine i Betragtning kommende Forhold. Beløbet vil derhos efter de i Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9. April 1891 § 34 indeholdte Regler eventuelt kunde kræves tilbagebetalt til Kommunen.

Dersom der tilkommer en Invalididentynder Rente for nogen Del af det Tidsrum, som ligger imellem Begæringens Indgivelse og Rentens første Anvisning, og han i dette Tidsrum har oppebaaret Aldersrente (Alderdomsunderstøttelse), bliver denne at fradrage i den ham for nævnte Tidsrum tilkommende Invaliderente og at tilbagebetale vedkommende Kommune, der har udredet Aldersrenten (Alderdomsunderstøttelsen). Har Kommunen modtaget Refusion af den ydede Aldersrente (Alderdomsunderstøttelse) fra Forsørgelseskommunen eller Statskassen, vil det refunderede Beløb i saa Tilfælde være at tilbagebetale.

For saa vidt angaar invalideforsikrede, som anbringes eller er anbragt for offentlig Regning paa en af de i Fattiglovens § 61 omhandlede Anstalter eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager Direktøren for Sygekassevæsenet Omsorg for, at den en saadan Person tilkommende Invaliderente efter Omstændighederne udbetales til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter, medens det eventuelt tiloversblevne Beløb udbetales den paagældende selv (jfr. § 17, 5te og 6te Stykke, samt § 20, 4de Stykke). For aandssvages Vedkommende maa det Beløb, der udbetales den paagældende selv eller hans Værge, ingen Sinde overstige, hvad Renten yderer selv eller de, overfor hvem han har Forsørgelsespligt, har behov; hvis der herefter maatte blive et Beløb tilovers, falder det tilbage til Fonden. Direktørens Afgørelse træffes, for saa vidt angaar de aandssvage, der er under Tilsyn af en Aandssvageanstalt, efter Indstilling fra Anstalten, og for saa vidt angaar saadanne, der ikke er under fornævnte Tilsyn, efter Indstilling fra vedkommende Opholdskommune.

Ved Anvendelsen af disse Regler bliver der, særlig hvor en Anbringelse, som nævnt, først er sket efter 1. Oktober 1921, at tage Hensyn til, hvorvidt den paagældende har Forsørgelsespligt overfor andre. I alle saadanne Tilfælde indhenter Direktøren Erklæring fra Bestyrelsen for vedkommende Opholdskommune, og Invaliderenten skal da fortrinsvis i Trangstilfælde anvendes til Fyldestgørelse af saadan Forsørgelsespligt.

For saa vidt det Beløb, der i Henhold til nærværende Paragraf, 3die og 4de Stykke, i det enkelte Tilfælde kan anvendes til Dækning af Udgifter i Henhold til Fattiglovens § 61, maatte overstige, hvad der efter de til enhver Tid gældende Regler paahviler Patienten selv eller i Trangstilfælde vedkommende Kommune at udrede, anvendes Restbeløbet til Nedsættelse af det eventuelle Statstilskud til Anbringelsen.

Bestemmelserne i nærværende Paragrafs 3die—5te Stykke finder efter Forhandling med Justitsministeriet ogsaa Anvendelse paa Renten ydere, der hensidder i Straffeanstalt til Afsoning af idømt Straf, eller som er internerede i Henhold til Lov Nr. 133 af 11. April 1925.

Er de i nærværende Paragraf omtalte Refusionskrav fyldestgjort, eller foreligger saadanne ikke, kan vedkommende Sygekasse af det Rentebeløb, der maatte tilkomme Renten yderer for Tiden mellem den Dag, hvorfra Renten beregnes, og Anvisningsdagen, faa godtgjort Pengehjælp, som Kassen maatte have ydet Renten yderer i det omhandlede Tidsrum. Dagpenge kan dog kun kræves refunderet, for saa vidt og i det Omfang de overstiger, hvad Invaliderentenydere i Medfør af Sygekasselovens § 19, Nr. 2, er berettigede til at oppebære.

De Regler, som overfor trængende i Almindelighed gælder for Sognerejser samt for Begravelseshjælp, finder ogsaa Anvendelse paa Personer, der nyder Invaliderente efter nærværende Lov.